

Bilag 8.

DANSKE STUDERENDES FÆLLESRÅD

København, den 6. marts 1970.

Indledning.

Danske Studerendes Fællesråd (DSF) har tidligere afleveret et notat vedr. denne sag til det folketingsudvalg, der behandlede lovforslag no. 228 (1968-69), hvortil henvises (DSF-cir. 5247, 19. maj 1969).

Hovedtrækkene heri var følgende:

Det påvistes, at der var sket en udgligning af tilgangen til gymnasiet, således at det årlige antal studenter henholdsvis øst og vest for Storebælt nu er næsten lige stort.

Det vistes, at overgangsfrekvenserne fra gymnasium til universiteterne var lavere for Jylland og Fyn end for landet som helhed. Videre vistes det, at oprettelsen af Odense Universitet på 2 år medførte en stigning i overgangsfrekvensen i Odense Amt fra 37 pct. til 50 pct. (1965-67).

Det vistes, at flertallet af de studerende fra områderne vest for Storebælt ikke ønskede at studere i København, såfremt de havde adgang til et nærmere universitet.

Kapaciteten ved de højere uddannelser fordeler sig imidlertid med $\frac{3}{4}$ øst for og $\frac{1}{4}$ vest for Storebælt. Det vil derfor være nødvendigt for et stadigt stigende antal studerende fra området vest for Storebælt at søge uddannelse øst for Storebælt eller afstå fra den ønskede højere uddannelse.

I det følgende skal fremdrages *nyt materiale* til belysning af de geografiske faktoreres betydning for *tilgangen* til højere uddannelse. Det omfatter et resumé af nogle af de mål, der ligger til grund for egnsudviklingslovgivningen. Endvidere hovedtræk af to svenske undersøgelser, som belyser virkningen af en decentralisering af den højere uddannelse.

Den forventede udvikling i tilgangen til universitetsuddannelse findes fordelt efter de studerendes geografiske oprindelse og

valgt studiested. I modsætning til tidligere materiale omfatter dette *tilgangen* til uddannelserne og giver derfor mulighed for et mere aktuelt billede af den fremtidige udvikling.

Endelig følger tilsvarende oplysninger vedr. læreanstalter og seminarier.

Egnsudviklingen.

Ved den seneste behandling af egnsudviklingsloven i Folketinget (forslag no. 56/1968-69) hed det bl. a. i forslaget bemærkninger „ . . . at det må anses for påkrævet i særlig grad at koncentrere en lovgivningsindsats om stimulering af den økonomiske vækst i de særlig svagt stillede områder. Uden en sådan må det befrygtes, at disse områder varigt vil udvise en svagere vækst end de øvrige egnsudviklingsområder.

Der tænkes specielt på det *nordjyske* område, Bornholms og Tønder amter, men også enkelte andre egne vil kunne komme på tale . . .“ (s. 2).

I sin forelæggelsestale afviste handelsminister Knud Thomsen „ . . . en arbejdsmarkedspolitik, der lægger den helt afgørende vægt på fremme af arbejdskraftens mobilitet, således at arbejdskraften tilskyndes til at søge derhen, hvor aktiviteten er høj . . .“ og sagde videre, at „ . . . et sådant alternativ indebærer en forstærkning af den allerede bestående ulighed mellem de industrialiserede og de svagt udviklede områder, en ulighed, der allerede i dag føles økonomisk byrdefuld og menneskeligt utilfredsstillende i de egne af landet, hvorfra ungdommen i stort tal drager bort, og hvor mulighederne for at udvikle et rimeligt niveau med hensyn til uddannelse og andre kulturelle goder derfor bringes i fare“ (sp. 834). Tilsvarende synspunkter fremsattes af de fleste partiers ordførere.